

Г О В О Р

ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ
ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА ПОВОДОМ
ОТКРИВАЊА СПОМЕНИКА
НА БРДУ МИРА
23.АПРИЛ 2000.ГОДИНЕ

Поштоване породице погинулих војника и полицајаца,

Господине генерале и представници Војске Југославије

Преставници Савезне и републичке владе,

Драги гости и суграђани!

Будуће генерације ће се пред овим спомеником учити вредностима слободе и достојанства отаџбине.

А ми, који смо сведоци овог времена, спознали смо на несрећу, колико је тешко и колико болно кад дође тренутак да се слобода и достојанство одбране.

Беше недавно једна новинарска прича о томе како се, кад ратови прођу, све ране дају залечити. Само једном болу нема краја и нема лека. Болу, који је у тој колективној несрећи неизбежно личан, а који препознајемо само док је суза испод црних марама.

За протеклих десет тешких година, у којима се велико зло обрушило на наш народ и државу, само у рудничко-таковском крају, тај бескрајан бол осетило је 18 породица. Часно носећи униформу, погинули су ваши најдражи.

Њихове старешине су данас овде да језиком официра искажу поштовање какво само војник може исказати војнику.

А мени дозволите да кажем неколико речи као председник Скупштине општине, који је увек с поносом истицао родољубље народа рудничко-таковског краја, али и као родитељ који је обилазећи наше војнике на положајима страховао и за живот свог сина.

Знам да нема тог споменика који може да зацели вашу рану.

Отаџбини сте дали најдраже што сте имали и, колико год да вам она узвраћа, синове вам не може вратити.

Већину вас познајем и лично. Многе сам, нажалост, упознао управо најтужнијим поводом. Па и тада нисам могао да сакријем дивљење према вашој снази, достојанству, људском поносу и гостољубивости којом сте у кућу примали намернике, и у за вас најтежим тренуцима.

Ако сам икада схватио колико може бити срце једне мајке, онда је то било оног тренутка кад сам чуо овакву реченицу: Нека да Бог да

се на мом Милану све заврши, да ни једна више не закука мајка.

Благо Србији у којој такве мајке рађају синове.

И нека заиста да Бог да ниједна више не закука мајка.

Подижући овај споменик, Скупштина општине Горњи Милановац, одаје почаст вашим синовима, браћи и очевима који су положили живот на олтар отаџбине и тако ушли у историјски строј најзаслужнијих бранилаца Српске слободе.

Само у једном веку, у седам ратова на овим просторима, тим стројем корача хиљаде одважних људи из рудничко-таковског краја.

Нека од данас, на Цвети 2000., кад обележавамо 185 година Другог српског устанка, час историје почне пред овим спомеником.

Позивам начелника Генералштаба Војске Југославије, генералпуковника Небојшу Павковића да нам се овде, на Брду мира, где се увек изнова поклањамо жртвама ратних вихора, обрати пред још једним новим знамењем браниоцима Српске слободе.